

Olomouckí



3R 69b/00 - Ku

ČESKÁ REPUBLIKA

2 A 2/2001 - 73

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce **CERTOS s.r.o.**, se sídlem Kozlovská 3a, 160 00 Praha 6, IČO 62906038, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, Joštova 8, 601 56 Brno, o přezkoumání rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 3.1.2001 č.j. 3R 69b/00-Ku,

t a k t o :

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou dne 8.2.2001 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřady pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 3.1.2001 č.j. 3R 69b/00-Ku, jakož i rozhodnutí prvostupňového orgánu, totiž rozhodnutí ze dne 27.10.2000 č.j. S 235/00-VP/140/0Š. Rozhodnutím žalovaného ve druhém stupni bylo potvrzeno rozhodnutí prvostupňového orgánu, jímž bylo rozhodnuto o okruhu účastníků správního řízení tak, že

žalobce jako pořadatel veřejné zakázky ve smyslu § 69 zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek ve znění zákona č. 148/1996 Sb. a zákona č. 93/1998 Sb. a zákona č. 28/2000 Sb. (dále jen „zákon“) není účastníkem správního řízení ve smyslu (tohoto) zákona. Rozhodnutí bylo žalovaným potvrzeno a podaný rozklad zamítnut.

Z obsahu správního spisu, který žalovaný předložil, jsou rozhodující tyto skutečnosti. Pod sp.zn. 3R 69a/00 bylo vedeno řízení o rozkladu proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 23.10.2000 č.j. S 235-R/00-VP/140/OŠ, kterým bylo rozhodováno ve věci postupu zadavatele - Ministerstva zahraničních věcí ČR - v obchodní veřejné soutěži na „dodávky, montáž a servis digitální reprografické techniky, dodávky spotřebního materiálu, odkup stávající nahrazované reprografické techniky a likvidace nebezpečného odpadu“ vyhlášené v Obchodním věstníku č. 19/00 pod značkou 095787-19/00 dne 10.5.2000 tak, že zadavatel porušil zákon v ustanovení § 37 odst. 1 písm. g) zákona tím, že ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek neuvedl stručný popis způsobu hodnocení nabídek, § 38 odst. 1 tím, že neprokázal, že vybral nabídku nejlépe splňující kritéria vymezená zadavatelem v podmínkách soutěže a § 56 odst. 1 tím, že námítky nebyly přezkoumány statutárním zástupcem zadavatele, a proto rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky zrušil a uložil provést nový výběr ve lhůtě 1 měsíce. V řízení o rozkladu podaném Ministerstvem zahraničních věcí ČR rozhodl dne 22.1.2001 č.j. 3R 69a/00-Ku tak, že prvstupňové rozhodnutí potvrdil a podaný rozklad zamítl. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 25.1.2001.

Z obsahu spisu 3R 69b/00 se podává, že dne 19.10.2000 žalobce oznámil Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, že je účastníkem správního řízení vedeného ve věci S 235-R/00-VP/140/OŠ, když specifikoval obsah obchodní veřejné soutěže a poukázal přitom na ustanovení § 14 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) s tím, že byl pověřen zadavatelem podle § 69 zákona výkonem zadavatelských činností při obchodní veřejné soutěži na základě mandátní smlouvy. Toto podání žalobce bylo vyřízeno Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže, ředitelem odboru dohledu v Praze, dne 27.10.2000 tak, že byl stanoven okruh účastníků správního řízení, s poukazem na § 58 zákona jež je speciálním ustanovením vůči § 14 odst. 1 správního řádu, že žalobce je pouze pořadatelem veřejné zakázky, není zadavatelem ani uchazečem a není tak účastníkem řízení správního

řízení ve smyslu zákona. Proti tomuto rozhodnutí uplatnil žalobce rozklad, jehož obsah je shodný s obsahem žaloby, jak bude podána níže. O něm rozhodl předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže napadeným rozhodnutím ze dne 3.1.2001 tak, že připsal ředitele odboru dohledu v Praze považoval za rozhodnutí, které sice postrádalo základní náležitosti, včetně poučení o odvolání, avšak rozklad žalobce byl podán v zákonné lhůtě a bylo o něm řádně rozhodnuto. Pokud jde o hmotně právní stránku věci, pak se zabýval jednotlivými námitkami s tím, že odmítl tvrzení, že by nezjistil skutečný stav věci, neboť bylo zjištěno, že žalobce byl zadavatelem pověřen výkonem zadavatelských činností, k nimž je povinen zadavatel, kromě oprávnění k rozhodování. Žalobce není zadavatelem ani uchazečem. Nemůže a ani nemohl být rozhodnutím v této věci ve svých právech, právech chráněných zájmech a povinnostech dotčen, a proto bylo jeho postavení jako účastníka řízení odmítnuto. Osoba, která byla pověřena k výkonu zadavatelských činností, nemůže podle § 69 zákona nahradit rozhodovací pravomoc zadavatele. I z toho lze dovodit, že žalobce nemohl být ve svých právech a právech chráněných zájmech a povinnostech dotčen. Uvedl, že žalobcem uváděné nálezy Ústavního soudu ČR (zejména I. ÚS 279/95) se týká jiné věci a nelze ho v dané věci použít, když institut spoluvlastnictví nelze srovnávat s případem výkonu zadavatelských činností vykonávaných podle § 69 zákona i zákona po novele. Proto rozhodnutí žalovaného potvrdil a rozklad zamítl.

V podané žalobě namítl žalobce zejména, že výkladem žalovaného byl neoprávněně zúžen okruh subjektů, které mohou být ve svých právech a právech chráněných zájmech dotčeny, čímž dochází k porušení čl. 30 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a k porušení čl. 38 odst. 1, podle kterého má každý právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti, aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Poukázal přitom na nálezy Ústavního soudu ČR I. ÚS 279/95, I. ÚS 70/96, II. ÚS 19/97 a I. ÚS 324/99. Uvedl, že práva a právech chráněné zájmy žalobce jsou přímo dotčeny hned v několika oblastech. Žalobce je výkonem zadavatelských činností pověřen mandátní smlouvou uzavřenou dle obchodního zákoníku. Pojmovým znakem této smlouvy je úplatnost, to znamená za výkon zadavatelských činností náleží odměna. V případě rozhodnutí správního orgánu, který shledal úkony zadavatele v rozporu se zákonem, odrazí se tato skutečnost ve výši úplaty za poradenskou činnost žalobce poskytovanou zadavateli. Žalobce se však domnívá, že správní orgán rozhodl nesprávně.

Žalobce tak může hájit svá práva jedině jménem zadavatele, kteří ovšem sledují své vlastní zájmy a podrobí se rozhodnutí správního orgánu, spíše než se pouštět do sporů, které průběh soutěže prodlužují. Tak vznikne rozhodnutím správního orgánu škoda, aniž by měl žalobce možnost podat rozklad. Obchodní firma žalobce se objevuje ve všech dokumentech souvisejících se zadáním veřejné zakázky a negativní rozhodnutí žalovaného tak může v konečném důsledku ovlivnit dobrou pověst žalobce, aniž ten se mohl účinně bránit. V případě, kdy orgán dohledu shledá porušení zákona, uloží zadavateli provést nový výběr, dotkne se takové rozhodnutí nejen práv a povinností uchazečů umístěných v prvním až třetím pořadí, ale i těch, kteří jsou umístěni na dalších pořadích.

Žalovaný se vyjádřil k podané žalobě obsahově shodně jako v napadeném rozhodnutí.

Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného včetně řízení, které mu předcházelo, a žalobu neshledal důvodnou.

Ve správním soudnictví přezkoumávají soudy na základě žalob nebo opravných prostředků zákonnost rozhodnutí orgánů veřejné správy. Podle § 249 odst. 1 o.s.ř. řízení se zahajuje na návrh, který se nazývá žalobou. Podle druhého odstavce žaloba musí obsahovat označení rozhodnutí správního orgánu, které napadá, vyjádření v jakém rozsahu se toto rozhodnutí napadá, uvedení důvodu, v čem žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu a jaký konečný návrh činí.

Podle § 250i odst. 1 o.s.ř. při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí je pro soud rozhodující skutkový stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí. Dokazování se neprovádí. Podle třetího odstavce k vadám řízení před správním orgánem soud přihlédne jen, jestliže vzniklé vady mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podle § 245 odst. 2 o.s.ř. u rozhodnutí, které správní orgán vydal na základě zákonem povolené volné úvahy (správní uvážení), přezkoumává soud pouze, zda takové rozhodnutí nevybočuje z mezí a hledisek zákonem stanovených.

Podle § 250j odst. 1 o.s.ř. dojde-li soud k závěru, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem, vysloví rozsudkem, že se žaloba zamítá.

Soud se zabýval zákonností napadeného rozhodnutí v rozsahu vymezeném žalobou (§ 249 odst. 2, § 250b odst. 1 o.s.ř.) a ustanovením § 250i odst. 3 o.s.ř.

Podle § 57 odst. 1 zákona řízení u orgánu dohledu je zahájeno dnem, kdy obdrží od uchazeče návrh na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o námitkách, pokud řízení orgán dohledu nezahájí z vlastního podnětu. Podle § 58 účastníci řízení jsou zadavatel a v řízení zahájeném z podnětu uchazeče též uchazeč, který jej podal; v řízení proti rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky jsou účastníky řízení též uchazeči, kteří se umístili na prvním až třetím pořadí. Podle § 69 zadavatel může pověřit činností, k níž je povinen podle tohoto zákona, pouze osobu, která splňuje požadavek nepodjatosti podle § 32 a která se sama veřejně soutěže na předmět zakázky nezúčastní. Pověřená osoba musí mít oprávnění k podnikání k poskytování uvedených služeb. Na tuto osobu však zadavatel nemůže převést rozhodovací oprávnění stanovená tímto zákonem.

Právní režim této veřejné zakázky se řídí zákonem č. 199/1994 Sb., ve znění zákona č. 148/1996 Sb. a zákona č. 93/1998 Sb., neboť obchodní veřejná soutěž byla vyhlášena dne 22.3.2000. S ohledem na rozhodování orgánem dohledu, v řízení je třeba postupovat dle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) a zákona o zadávání veřejných zakázek ve znění zákona č. 28/2000 Sb.

Soud se neztotožňuje s postojem žalobce argumentujícího porušením čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Posléze uvedený článek sice odůvodňuje takovou interpretaci, že se vztahuje i na jiná než soudní řízení, nelze jej však již k systematické hlavy páté odtrhnout od čl. 36, jenž předpokládá právo domáhat se práva u soudu, u jiného orgánu však ve stanovených případech. Čl. 36 v odst. 2 zaručuje právo na soudní přezkoumání rozhodnutí správního orgánu. Žalobce využil tohoto svého práva a soud ve věci rozhodl. Žalovaný rozhodoval o žalobcem tvrzeném právu být účastníkem řízení. O jiném ani nebylo správní řízení zahájeno, jiné nebylo žalobcem ve správním řízení chtěno. O tomto požadavku pak bylo žalovaným jednáno. Jiná situace by nastala, jestliže by žalobce

napadl rozhodnutí ve věci samé a byl žalovaným odmítnut. O takový případ však nešlo. Žalovaný neodepřel právo žalobce domáhat se svého práva u orgánu dohledu, když o tvrzeném právu věcně, byť negativně rozhodl. Přitom se vypořádával s formálními nedostatky prvostupňového rozhodnutí. Stalo se tak v časové posloupnosti v souběhu s řízením ve věci samé, jež nenechává na pochybách, že konečné rozhodnutí druhostupňového orgánu bylo přijato až po definitivním vyřešení otázky účastenství na řízení. S ohledem na ustanovení čl. 36 odst. 1, 4 a čl. 38 odst. 2 věta druhá LZPS, § 61 zákona o zadávání veřejných zakázek a § 21 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), neporušil žalovaný zákon, jestliže nenařídil ústní jednání, neboť v daném případě šlo výlučně o posouzení právní otázky. Okolnost, že rozhodující podklady pro rozhodnutí měl žalovaný shromážděny v souvisejícím spise 3R 69a/00 (včetně prvostupňového spisu) dovoluje uzavřít, že povaha věci nařízení ústního jednání nevyžadovala. Postavení žalobce v řízení, co by pověřené osoby dle § 69 zákona, nebylo předmětem sporu, nýbrž procesní důsledek z tohoto postavení plynoucí.

Proto se v dalším soud zabýval důvodností postoje žalovaného, když odmítl přiznat žalobci postavení účastníka správního řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele orgánem dohledu dle hlavy III zákona. Žalobce se opírá o nálezy Ústavního soudu ČR I. ÚS 279/95 z 11.6.1997, který řešil případ vkladu do katastru nemovitosti provedeného bez vědomí spoluvlastníka. Nález odůvodnil použití obecné definice účastníka správního řízení (§ 14 odst. 1 správního řádu) ochranou vlastnického práva. O takový případ však zde nejde. Soud naopak poukazuje na usnesení Ústavního soudu ČR z 2.6.1997 IV. ÚS 208/96 ve věci týkající se stanovení okruhu účastníků řízení při schvalování spojení podniků podle § 8, 8a a 12 zákona č. 63/1991 Sb.

Stanovení okruhu účastníků řízení v souvislosti s přezkoumáváním rozhodnutí zadavatele o námitkách proti výběru nejvhodnější nabídky v obchodní veřejné soutěži je provedeno v ustanovení § 58 zákona a je věcí jeho výkladu. Samotná formulace vylučuje jiné než zákonem zmíněné subjekty z účasti na řízení, a to stupňovitě. Zahájí-li řízení správní úřad (§ 57 odst. 1 zákona), je účastníkem řízení jen zadavatel, avšak jde-li přitom o jeho rozhodnutí o výběru nejvhodnější nabídky, přistupují také uchazeči umístění na prvním až třetím pořadí. Pokud řízení bylo zahájeno z podnětu (návrhu) uchazeče, jsou účastníky řízení jak zadavatel, tak i

tento uchazeč, avšak jde-li přitom o rozhodnutí o výběru nejhodnější nabídky, přistupují uchazeči umístění na prvním až třetím pořadí. Tato formulace vylučuje, aby za účastníka řízení byl považován i ten, jehož práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím dotčeny, nebo dokonce ten, kdo pouze tvrdí, že může být rozhodnutím přímo dotčen ve svých právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech, a to až do doby než se prokáže opak. Opačná interpretace by totiž popírala smysl vymezení účastníka řízení v zákoně o zadávání veřejných zakázek, který je zákonem speciálním. Soudu je známo, že byl v nálezech Ústavního soudu ČR zaujat názor, že stanovení účastníků řízení na základě aplikace § 14 správního řádu sice přichází v úvahu, ovšem ve zcela jiných situacích (např. vedle účastníka řízení podle § 14 odst. 1 správního řádu budou vystupovat i jiné subjekty, o nichž tak stanoví zvláštní předpis nebo tam, kde velmi úzce navazuje na ochranu vlastnického práva). O žádný z uvedených případů se však nejedná. Zákon úzkostlivě střeží restriktivní pojetí účastenství, když § 58 vyčleňuje uchazeče, kteří jedině mají možnost návrh podle § 57 zákona podat. Zákon v § 1 upravuje závazný postup zadavatelů veřejných zakázek směřující k uzavření smluv, k jejich provedení, obchodní veřejné soutěže pro veřejné zakázky a způsob uzavírání smluv k jejich provedení na podkladě výsledků této soutěže a způsob dohledu nad dodržováním tohoto zákona. Prvořadým cílem zákona je vytvoření podmínek pro zabezpečení průhlednosti postupu zadávání s vyloučením diskriminace, protekce a s minimalizací možností pletich či korupce (shodně Důvodová zpráva Vlády ČR k zákonu). Smyslem právní úpravy je tak zajištění *fair* prostředí pro zadávání veřejných zakázek, a to primárně stanovením povinností zadavatelů (závazný postup), obchodních veřejných soutěží a způsobem uzavírání smluv a sekundárně způsobem dohledu nad dodržováním zákonů. Nastolování jiných otázek a řešení akcesorických právních vztahů zákon nepředvídá. Žalovaný nerozhodoval vůbec ve vztahu k žalobci, nýbrž výlučně ve vztahu k zadavateli, který také jediný mohl k řízení před orgánem dohledu zavdat příčinu, když vydal rozhodnutí, jež je předmětem dohledové činnosti žalovaného. Žalovaný neporušil zákon, když nad jeho rámec nerozšířil počet subjektů povolaných k účasti na řízení podle hlavy III zákona a nepřiznal žalobci postavení účastníka řízení, protože mu to zákon neumožňuje a nejde přitom o situaci, na kterou pamatují rozhodnutí Ústavního soudu ČR, jak bylo poukázáno shora.

Jestliže se tedy neuplatní ustanovení § 14 správního řádu, nelze na další úkony žalovaného pohlížet z perspektivy naplnění obsahu tohoto ustanovení. V opačném případě by byla navozena situace vnitřního rozporu mezi tím, že ustanovení § 14 správního řádu na tento případ nedopadá a tím, že by bylo argumentováno nenaplněním obsahu téhož paragrafu. Je-li shledáno, že obecná definice účastníka řízení není použitelná proto, že žalovaný svým rozhodnutím nezasáhl takové právo žalobce, jež by odůvodňovalo aplikaci § 14 správního řádu (ve smyslu rozhodnutí Ústavního soudu ČR), když otázka účastenství je až procesním důsledkem zásahu do vztahu hmotněprávního, pak není důvod postupovat dle § 14 správního řádu vůbec. Nad rámec toho soud poznamenává, že žalobcem tvrzené důvody spočívající v obavách ze sankcí ze strany zadavatele či poškození dobrého jména zadavatele představují toliko hypotetický základ, na němž nelze v dalším stavět a rozhodně od něj nelze odvozovat účastenství v řízení před orgánem dohledu. Konečně ani zákon č. 71/1967 Sb. nemá konkrétní ustanovení, podle něhož by přiznával či odmítal postavení účastníků správního řízení, ale negativní rozhodnutí se vydává z důvodu potřeby jednoznačně stanovit okruh účastníků řízení a nepřímou jej lze dovodit z ustanovení § 14, věta za středníkem. Proto také postup žalovaného, který *per se* o tomto požadavku žalobce rozhodoval, vyplývá z ustanovení § 58 zákona a správního řádu užitého ve stejném režimu, jako se rozhoduje o odmítnutí přiznání postavení účastníka řízení dle správního řádu. Proto mohlo být rozhodováno žalovaným v té časové posloupnosti, jak plyne z obsahu spisu: Zahájeno řízení ve věci samé bylo 9.10.2000 s jedním účastníkem řízení, a to zadavatelem. Dne 20.10.2000 se označil účastníkem řízení žalobce a 23.10.2000 bylo vydání prvostupňové rozhodnutí ve věci samé. Dne 27.10.2000 bylo rozhodnuto v prvním stupni o tom, že žalobce není účastníkem správního řízení a dne 3.1.2001 bylo v tomto řízení druhostupňovým orgánem rozhodnuto (právní moc 8.1.2001) a ve věci samé pak rozhodnuto až 22.1.2001 (právní moc 25.1.2001). Je tedy zřejmé, že konečné rozhodnutí ve věci samé 3R 69a/00-Ku bylo vydáno až po pravomocném rozhodnutí o odmítnutí přiznání postavení účastníka řízení, jež je předmětem tohoto řízení. Protože nešlo o postup dle § 14 správního řádu, neuplatnil se ani předpoklad věty za středníkem, totiž, že žalovaný je účastníkem řízení ve věci samé až do nabytí právní moci negativního rozhodnutí.

Smyslem zákona je ochrana *fair* prostředí pro zadávání veřejných zakázek, nikoli řešení druhotných vztahů vznikajících v průběhu procesu zadávání. Zákon tak neposkytuje

ochranu tam, kde neshledává bezprostřednost její potřeby. Ač se žalobce již vůbec netýká otázka účastenství uchazečů na čtvrtém a dalším pořadí, je zřejmé, že zákon vědomě rozsah účastníků řízení zúžil na ty, jimž přímo ze zákona plynou z rozhodnutí zadavatele práva a povinnosti (např. § 38 odst. 4, § 41 zákona), a na ostatní. Rozmělňovat proces zadávání rozhodováním o nárocích dalších osob by oslabilo efektivnost postupu orgánu dohledu. Nelze akceptovat *á priori*, aby vztahy mezi zadavatelem a pověřenou osobou přesáhly soukromoprávní rovinu a staly se předmětem dohledové činnosti žalovaného. Je stěží představitelné, aby pověřená osoba dle § 69 zákona se dostala do rozporu se zadavatelem v hodnocení zákonnosti procesu zadávání s tím důsledkem, že tento spor ovlivní řízení před orgánem dohledu. Z povahy věci vyplývá, že zadatelova pozice musí být silnější, než-li pozice osoby pověřené, že totiž ta nemůže působit proti zájmům zadavatele, konečně ale také ani uchazečů samotných. V tomto případě však existovalo i smluvní ujednání (čl. I odst. 3 bod v) Rámcové mandátní smlouvy z 24.4.1998) o závazku žalobce zpracovat stanoviska k případným návrhům na přezkoumání rozhodnutí zadavatele o námitkách. Tím měl žalobce reálnou možnost svá stanoviska vůči zadavateli uplatnit. Z obsahu žalobních námitek také jednoznačně vyplývá, že žalobci jde o obranu vůči případnému postihu ze strany zadavatele, respektive o újmu na své pověsti. Tyto zájmy žalobce však jdou nad rámec rozhodovací činnosti orgánu dohledu a nelze proces zadávání tímto zatěžovat. Zájmy, o nichž žalobce mluví, lze chránit pořadem práva občanského, nikoli veřejného (správního). Takovéto nároky nelze považovat za legitimní ve vztahu k rozhodování orgánu dohledu.

Ze všech těchto důvodů lze uzavřít, že žalovaný neporušil zákon, jestliže v daném případě nepřiznal žalobci postavení účastníka řízení a rozhodnutí potvrdil a podaný rozklad zamítl. Nebyly přitom shledány vady řízení ve smyslu § 250i odst. 3 o.s.ř., resp. k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Soud tedy neshledal žádné důvody, které by svědčily o nezákonnosti postupu žalovaného, a proto jako nedůvodnou žalobu zamítl, neboť rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem (§ 250j odst. 1 o.s.ř.).

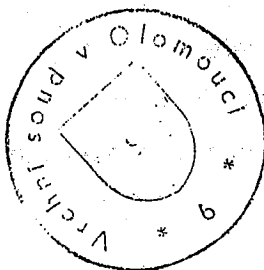
O nákladech řízení rozhodl soud tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému tato náhrada ze zákona nenáleží (§ 250k odst. 1 o.s.ř. a contr.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku nejsou přípustné opravné prostředky (§ 250j odst. 4 o.s.ř.).

V Olomouci dne 14. září 2001

Za správnost vyhotovení:

R. Schmidtová



JUDr. Václav Novotný, v.r.

předseda senátu